

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
VI. évfolyam 9. szám (55.) - 2009. december

Karácsony 2009

Isten „joga” az ember méltóságához

A hallgatói szájhagyomány szerint az egyetem jogi karán a professzor kéri a hallgatót, hogy nézzen ki az ablakon: Mit lát? – Embereket! – Nem, kérem, jogalanyokat! Jogi korrektsége mellett is érezzük a fonákságát ennek a látásmódnak. Elképzelem az Úristent, amint letekint ránk. Mit lát? Hangya-embereket valahol a mélyben? Jogalanyokat, akik követelik a jussukat...? Nem. Embereket lát, akik szeretni vágnak, és akik méltóságukban bizonytalanok, vagy éppen megaláztatottak. Olyannak lát minden embert, akik méltóságra meghívottak. És meghívja őket. Ismét, mint a teremtés kezdetén. Erről szól ez a csodálatos küldetés, aminek még szó-szilánkjai is simogatnak. Erzsébethez: Szégyenedet elvette... Máriához: Áldott vagy... Pásztorokhoz: Ne féljete... Simeonhoz: Meglátják szemeid... János apostol pedig így foglalja össze: „Igen, az

Élet megjelent, láttuk dicsőségét... És akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiai legyenek.” Ennél drágább ruháját a méltóságnak senkitől nem kaphatjuk. Ezért a kereszténység az emberi jogok mellett inkább az emberi méltóságért harcol (bár az előbbiről se mond le). Kicsi a különbség, mégis jelentős. Karácsony története - ha úgy tetszik - a „jogfosztottság” története, amit az Isten Fia magára vállal. Életére törnek, menekülnie kell, de „emberi” méltóságán nem eshet csorba. Mert Atyja szeretetében él. Ennek bizonyosságát éppen ő hozta el magával hozományként. Ennek bizonyosságát, hogy nekünk is Atyánk van a mennyben. Ezért Karácsony ünnepén, a Kisded előtt megállva emberi méltóságunkban újjászülehetünk. Áldott Ünnepet kívánok közösségünk minden tagjának!

Márton atya

Karácsonyi gondolatok

Van-e profánabb dolog mint egy népszámlálás? És van-e szentebb, lelket megindítóbb valósága kereszténységünknek, mint a karácsony? Csodálatos, hogy ez a két világ mennyire egybetartozik. A világtörténelem és benne az egyes ember történetének szövőszékén munkálkodó Isten művészete tudja csak egygé szőni. Az Isten Fia, aki a világ Ura, ugyanaz, mint az ember fia, akit a földi hatalom „számba vett”.

Belon Gellért

Az Úristen a gyermek arcában mutatta meg nekünk különben örökké lefátyolozott arcát, mintha mondaná: no, ezt már csak értitek! E gyermekarc kihatásának szférája a széles világ, s nem veszi el hatalmát, ahol emberszív dobog; leér még az elnyomorodott ember odúiba s a bűnösnek rejtekeibe, s úgy üdvözlök mindenütt, mint a napsugárt. Ki haragudnék a tavaszi napsugárra! Pedig e gyermekarc az isteni kihatások napsugara, melybe a legtöbb szeretetet s a legédesebb vonzalmakat fektette az Isten. A legkeményebb ember is olyan vele szemben, mint a gyermek, melynek lelkébe édesanyja meséi rajzolták be a betlehemi éjt. A hit ecsetje az a művész, aki Betlehemben remekel, s a szeretetnek inspirációi azok az éneklő anyagok, kik az embert az Isten közelségébe terelik.

Prohászka Ottokár

Utassy József: Karácsonyfa

Kis szobámba varázsolva
áll egy fényes karácsonyfa.

Tetejében ezüst torony,
hol maga az Isten honol.

A fa alatt három király:

Gáspár, Menyhért meg Boldizsár

lesik ámuldozva hosszan:
ki tündököl a jászolban?

S virraszt ama csillag fénye
immár kétezer éve.

Adventi élményeink

Plébániánk adventi programját két mozzanat indította. Egyik a hagyományos közös adventi koszorúkötés volt a plébánia nagytermében, ahol minden család és gyermek a maga leleményével köthette meg, díszíthette fel a koszorúját. A másik a „Szállást keres a Szent Család” hagyománya, amibe mind többen kapcsolódnak be. Idén 32 család jelentkezett, úgyszólván három Szent Család kép indult szimultán útnak. Ezeket áldás kíséretében advent első vasárnapjának miséjén kapták meg a családok, hogy 3 naponta vándoroljon új lakásba Karácsonyig, rengeteg lehetőséget adva a családok testvéri találkozására, a szíves vendégfogadásra és közös imára.

Hajnali misék

Minden évben nagyon várom a karácsonyt. Ha nem katolikus lennék, valószínűleg a karácsonyvárók szektájába szegődnék el, már ha lenne ilyen. Szerettem az ünnep semmihez nem hasonlítható kint-sötét-hideg-bent-világos-melleg körülölelő hangulatát, szépségét. Tudom persze, hogy a karácsonyban

nem ez a legfontosabb, tudom, de mégis...

És nagyon szeretem a várakozást, a készülődést, az adventet. Idén még felfokozottabb várakozással néztem a december elé, mert tudtam, hogy szemben az előző évekkkel, amikor csak elvétve jutottam le a hajnali misékre a korai munkakezdésem miatt, most rendszeresen el fogok tudni járni a rorátéakra. Ezt utoljára talán főiskolás koromban tudtam megtenni. Mikor végre ott ültem, álltam, térdeltem a rorátén a csak mécsesekkel és gyertyákkal megvilágított templomban, arra döbbsentem rá, hogy nem tudok odafigyelni. Gondolataim folyamatosan az eljövendő nap körül jártak, az elvégzendő feladatok, a megoldandó problémák keringtek a fejemben. Az olvasmánynál azzal nyugtattam magam, hogy úgyszólván az evangélium a lényeges, utána azzal, hogy majd a prédikációra odafigyelek, a napi evangéliumot pedig majd elolvasom az interneten, ahogy egyébként is szoktam. De ezért minek misére jönni? Jó, nekem nem nagy áldozat, hiszen úgyszólván mindig korán kelek, de haszontalanul otthon is el tudom tölteni az időt, és még melegebb is van. Mégis, mikor kijöttem a miséről, és elindultam a munkába, valami nagyon jó érzés töltött el. Így lementem másnap is, harmadnap is, minden nap, amikor csak tudtam. Hogy jobban figyeltem-e? Nem biztos, bár a napi útravalóra, amit Márton atya helyez a lelkünkre, próbálok napközben nemcsak emlékezni, de tettekre is igyekszem váltani. (Számos autóst például előzőeken magam elé engedek azóta, mióta egyszer ez a példa elhangzott...).

Aztán, mikor valami nyavalyakórság miatt egy-két napig nem tudtam lemenni,

csörgött a telefonom, és egy aggódó, baráti hang kérdezte, hogy csak nincs valami baj, két napja nem látott a rorátén. Értitek? Két napig nem voltam, és már hiányoztam valakinek a sötét templomból. Ha másért nem, már csak ezért is érdemes ott lenni. Ma reggel ismét örömmel mosolyogtunk egymásra, szorítottuk meg egymás kezét - „Békeség” - „Békesség”, és ebben a szóban ott volt az a csodás kint-sötét-hideg-bent-világos-meleg érzés, amiről már beszéltem. Ez az érzés aztán velem maradt egész nap. Azt hiszem, minden napomat szívesen kezdeném hajnali misével...

CSL

Hajnali öt óra. Nem tudom megszokni. Hiába kelek minden nap ilyenkor, rémesen nehéz kimászni az ágyból. Az ember úgy érzi, éveket adna az életéből még csak egy röpke kis félórás szunyókálásért is... De ma valahogy könnyebb. Felrémlenek bennem a tavalyi hajnalok fagyos leheletei, az utcai lámpák fénye a még alvó, sötét városban, a ragyogó mécsesek százainak bensőséges ragyogása bent, a templomban, a félhomályban összemosolygó baráti tekintetek, a lassan belopódzó hajnali napsugarak szelíd derengése az apszis ólomüvegein, forró tea a didergő reggelen, sietős, boldog búcsúzkodás az ismerősöktől. Az a különös érzésem támad, valami titkos erő kapcsol össze minket: közös kincsünk van. A legnagyobb. Mert milyen csodálatos dolog Jézus megszentelt jelenlétével kezdeni a napot. Ma van az első

Roráté mise. A mai nap különösen fontos a számomra, mivel a Gondviselés kegyelméből van gyerekvigyzónk e hajnali órán is (a drága Nagyi jött ki hozzánk fél hatra Kispestről), így együtt ünnepelhetünk a férjemmel a Szentmisén. Igazán felemelő élmény volt. Gyönyörű kezdete volt ez az adventi várakozásnak.

K. Andrea

„Kislányom, ½ 6 van, ha jönni szeretnél a rorátéra...” Persze, hogy jönni szeretne, hiszen megbeszéltük előző este. Meglepő gyorsasággal kel ki az ágyból (3. osztályos; a Szerk. megj.) és a korai időpont ellenére fűgén készülődik. A gyönyörű - gyertyák és mécsesek megvilágította - templomban, majd minden reggel egymás mellett ülve, kis kezét fogva együtt átélni a Jézussal való találkozást. - felejthetetlen élmény mindkettőnk számára. Ady Endre: Karácsony című versének két sora jut eszembe róla: „Imádni az Istent És egymást szeretni...”

F. Éva

Angyal járt nálunk

Advent első napjának délelőttjén csöngettek. Mire felvettem a kabátomat

és kiértem a kertkapuhoz, már senki nem volt ott. Illetve csak azt hittem, hogy nem volt ott senki, mert nem láttam senkit. Csak egy szatyor volt felakasztva a kerítésre. Benne egy csodálatos, kézzel készített adventi kalendárium. Sok, kicsi, színes boríték képekkel és igékkel. A kis képeket felragasztva napról-napra alakul ki Jézus születésének története. Először

szerettem volna kideríteni, hogy ki hordozott bennünket ennyi szeretettel, de aztán rájöttem, hogy nem ez a fontos, hanem az a tudat, hogy valakinek vagy valakiknek ennyire fontosak vagyunk. Köszönet és hála legyen érte, Isten áldja meg a mi kis angyalunkat, angyalainkat!

CSZS

Pásztorjáték!

December 24-én, csütörtökön du. 4 órakor hittanosaink **pásztorjátékot** adnak elő a templomban. A családi szenteste ünnepléséhez szép ráhangolódást jelenthet a pásztorjáték. Hívjuk erre a barátokat és az ismerősöket!

Szent Miklós püspökkel találkoztunk!

Szombat délután elindultunk a kiserdőhöz. Az erdő szélén gyülekeztünk és sok családdal együtt indultunk, hogy találkozzunk Miklós püspökkel. Andi néni ment elől és mutatta az utat. Egy kis tisztáson pihenőt tartottunk a kisebbek kedvéért. Ide sokan hoztak nekünk finom kalácsot és más harapnivalókat. Meleg teát is kaptunk. Majd egy közös éneklésre hívtak bennünket: „Miklós püspök egykor régen.”. Mialatt énekelünk, egyszer csak megjelent az igazi Szent Miklós püspök, aki maga köré gyűjtött minket és elmesélt magáról egy történetet: „Volt egy szegény ember és annak három lánya, akik férjhez akartak menni, de a szegény embernek nem volt elég pénze. Egy este Miklós püspök az ablakuk alá lopakodott és tett oda egy zsák aranyat. Reggel a szegény ember meglátta és megörült nagyon, de nem tudta, hogy ki ez a titokzatos jótevő. Az első lánya boldogan férjhez is ment. Mikor a második lánya is házasodni készült, a szegény ember megint egy zsák

aranyat talált az ablakban. A következő lány is házasodni akart. Akkor már megleste a szegény ember, hogy ki ez a titokzatos jótevő. Miklós püspök kérte, hogy ne mondja el senkinek, mert akkor az egész világ őt fogja dicsérni, de ő azt nem akarja. A szegény ember azonban elmondta mindenkinek.” Nagyon figyelmesen hallgattuk. A mese végeztével megkérte, hogy álljunk sorba, és mi is kaptunk ajándékot tőle. Ezután elbúcsúzott tőlünk, hátára vette a batyuját és elballagott. Köszönjük szépen, Miklós püspök, jó volt veled találkozni.

*Csernyus Kata és Áron
(3. oszt. és nagycsoport)*

Egy pár kedves szülő kicsit átszervezte Szent Miklós püspök programját, és megkérte őt, hogy ne a plébánia cserkészházába jöjjön, hanem a kiserdő egyik tisztásán köszöntse gyermekeinket. A családok apraja-nagyja december 5-én délután 3 órakor találkozott, majd a tavaszi és őszi kirándulásokat felidézve

elindultunk a kiserdő ösvényén. Egy fél órás kellemes séta végén, már félig szürkületben érkeztünk a találkozó színhelyére. Pillanatok alatt belaktuk a tisztást, gyermekeink pedig játszótérre alakították. Előkerült egy asztal is, mely megtelt sok finom süteménnyel, kaláccsal, pogácsával. Az idő ugyan nem volt csípősen hideg, de egy pohár forró tea jól esett mindenkinek. A kis Deák Ádi szeretett volna forró csokit is inni, ám azzal sajnos nem szolgálhattunk.

Az ünnepi agapé közben, egy lelkes csapat gitárral és énekkel jelezte Miklós püspöknek, hogy merre is keressen bennünket. Nem sokára meg is talált, és üdvözölte a reá várakozókat. Elmesélte Szent Miklós történetét, majd kiosztotta az ajándékokat, amelyet gyermekeinknek hozott. Jó volt látni, hogy közösségünknek mennyi csodálatos gyermeke van. Jó volt látni a csillogó szemeket, a mosollyal teli arcocskákat, és megízlelni rajtuk keresztül a Jó Istentől áradó szeretetet, melyet abban pillanatban mi felnőttek is megérezhettünk. Miklós püspök ezek után jó tanácsaival útba igazított, majd imára hívott minket. Mire hazaindultunk, addigra a kis erdőt teljes sötétség vette körül. Többen nem is tudtuk, hogy merre induljunk haza! Míg valaki nemes egyszerűséggel megszólalt közülünk: „Hát merre mennénk, ha nem a „világosság” felé!” Kérjük a Jó Istent, hogy áldja meg és világosítsa továbbra is ezt a nagyszerű Közösséget. *KI*

ADIT – Ízleld és lásd

A kerületi Adventi Ifjúsági Találkozó a Soroksár-Újtelepi plébánián egy indiai kollégiumról szóló vetítéssel vette kezdetét, aminek a felújítására gyűjtöttünk a szentmise perselyezésében. Ezután min-

denki kapott egy karszalagot, amelyen az öt érzékszerv ábrázolásai voltak láthatók. A karszalagok szerint osztottuk be a csoportokat. A feladat az volt, hogy rövid installációk (képek/rövid jelenetek) segítségével jelenítsük meg, hogyan tapasztaljuk meg Istent a karszalagunkon látható érzékszerv segítségével. A csoportomba nagyon kedves emberek kerültek (mondjuk, az ADIT-on csak kedves emberek voltak, másmilyenek nem is kerülhettek volna), és nagyon jó dolgokat mondtak azzal kapcsolatban, hogy miben LÁTJÁK meg Istent, mivel a mi érzékszervünk a látás volt. A csoportos beszélgetés után következett a szentmise. Az installációkat a prédikáció helyén adtuk elő. Minden csoport ötletes demonstrációt talált ki, és rájöttem, milyen sokféle módon érzékelhetjük Istent. A szentmise után átvonultunk a plébániaépületbe az agapéra. Jó volt beszélgetni az emberekkel és különösen szerettem, hogy itt senki sem panaszkodik, mint általában az emberek a hétköznapjaikban, hanem mindenkiről boldogság és béke sugárzik. Nagy megerősítést jelent egy ilyen ifjúsági találkozó, látni, hogy sok ember próbál az enyémhez hasonló elvek szerint élni ilyenkor adventben (meg egyébként is).

Tamási Dóri

A misében is megtapasztaltuk egyes érzékszerveink szerepét. A tömjén és a tél illata árasztotta el a misetermet. A

gyertyák fényénél láttuk egymás arcát, olvastuk az énekek szövegét, amelyek gitárkísérettel sokkal szebben hangzottak. Az áldozásnál az ostyában ízlelhetjük az Urat. A tapintással pedig - a gyertya égető lángján kívül - érezhettük a szeretetet, békét, amit a „Mi Atyánk” alatti kézfogás jelképezett.

Cz. Fruzsi

Az idei ADIT fénypontja számomra a szentmise volt, aminek rendhagyó „predikációjába” mindenki beletette a tapasztalatait, érzéseit és gondolatait, hogy ő hol és hogyan érzékeli a világban az Isten jelenlétét. A misén gyűjtött adományok szerintem a legjobb helyre kerülnek, hogy Indiában a gyerekeket segítsék. Szép élmény maradt az este, és szerintem a következőre is elmegyek.

Mervay Anna

Nyugdíjas karácsonyra hívjuk az idősebb testvéreket **december 28-án, hétfőn de. 8-tól fél 11-ig** a plébániai nagyterembe. Közös karácsonyi énekléssel, testvéri együttléttel, agapéval várjuk a testvéreket.

Hétköznapok lelkigyakorlata

Idén is, mint a korábbi években, sokan végeztek közösségünkben a Verbum Dei által összeállított hétköznapok lelkigyakorlatát, főként az ifjú házások. Minden napra egy igé, egy röpke elmélkedés és egy konkrét feladat volt a „mindennapi kenyér”. Advent szerdái éjszakába nyúlóan történt a tapasztalatok, lelki élmények megosztása, amit Czupy Zsuzsa testvér vezetett. Hála neki hogy hűségesen kijár hozzánk, és gondja van ránk. Íme egy tapasztalat a sok közül:

„...*hogy félelem nélkül és megszabadulva az ellenség kezéből, Neki szolgálatot teljesítsünk.*” Ezt az ígét választottam magamnak napi elmélkedésre Zakariás hálaénekéből az idei adventi „hétköznapok lelkigyakorlata” egyik napján. Egy olyan igehely, ami korábban semmit sem mondott nekem. Hogyan is lehetne ellenségünk? Becsülettel végezzük a munkánkat, neveljük a gyerekeinket, igyekszünk békében, egyetértésben élni a környezetünkben mindenkivel. Persze, nem vagyunk mindenkinek szimpatikusak, no de ellenség?! Az nekünk nem lehet. Hát, most lett. Igazi hús-vér ellenségünk. Olyan, akiből fröcsög a gyűlölet, ha csak meglát minket; aki rázza és rugdalja a folyosón a rácsot, miközben ordítva fenyegetőzik, hogy mit fog csinálni, ha elkap valakit a családból, és aki ki is szúrta a ház előtt parkoló autónk kerekeit. Mindezt azért, mert őt, aki egy emeletes házban a szüleim lakása alatt lakik, zavarja az a zajmennyiség, ami a szüleim lakásából lehallatszik hozzá abban a havi fél napban, amikor meglátogatjuk a szüleimet. Ijesztő volt először szembesülni ezzel a ténnyel, hogy valaki gyűlöl minket. Sokat imádkoztam, hogy

az Úr szabadítson meg a félelemtől. Megtette. „...*hogy félelem nélkül és megszabadulva az ellenség kezéből, Neki szolgálatot teljesítsünk.*” Hogyan szolgálhatom Krisztust? Mit tenne Ő ebben a helyzetben? Az Ő válasza egyértelmű: „Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket.” Vajon imádkozott-e már valaki valaha is ezért a frusztrált, sérült szívű emberért? Hálát adok Jézusnak, hogy a magam kis környezetében követhetem a példáját, és áldást mondhatok az ellenségemre. A mindenható Isten, akinek hatalma volt megszabadítani engem a félelemtől, gyógyítsa meg az ő szívét. Ámen. *F. Csilla*

Szent Család vasárnapján (dec. 27.) a de. 10 órai szentmise keretében hagyományosan sor kerül a **családok megáldására**. Hívjuk bátran erre a misére azokat a családtagokat is és ismerősöket, akik kevésbé elkötelezettek a rendszeres vallásgyakorlásban.

A Betlehemi Csillag megállapodott a Golgota felett

Kis délutáni szieszta alatt történt: A Szent Család képére néztem, és feltettem a kérdést magamnak: „Vajon befogadtam-e a Szent Családot?” Aztán

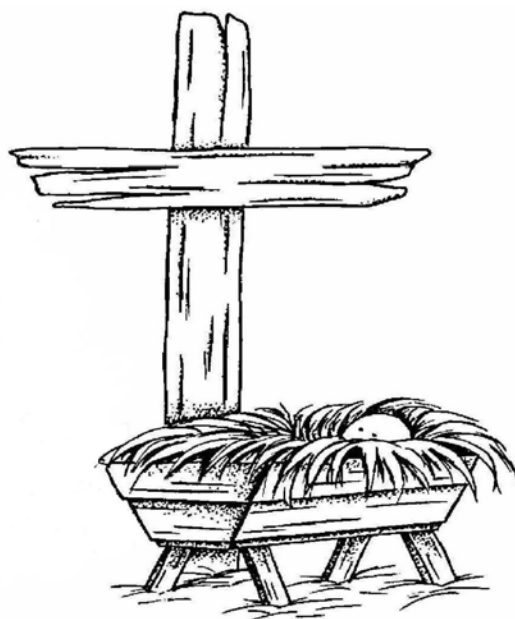

hirtelen egy ideig azt éreztem, hogy egy istállóban alszok, mellettem a jászol, benne a kis Jézuska hozzám hasonlóan szundikál gondtalanul semmitől sem félve, mert anyukája és apja őrzi álmát. Ezt az odafigyelést, gondoskodást érezve tényleg nincs mitől félni. Majd felébredve a következő jutott az eszembe, vagyis már kb. két éve ez jár a fejemben. A kereszt titka. De hogy is került ide az adventi várakozás elejére, és eme betlehemi idillbe? Adventben az embert megszállja egy kis végítéletérzés, várjuk a Megváltó második eljövételét, amikor bizonyosan majd mindenki megfizet tettei szerint. Mégis, a gondolataim most alig tudnak szabadulni az utolsó vacsora termétől, ahol megszületik az Egyház, és ahol Jézus kezünkbe adja az Ő eukarisztikus jelenlétét.

Kilenc napos szentáldozást fogadtam, ma fejeztem be: Jézus tudatta velem, hogy aki ilyen tesz, az mindent leakaszt Róla. Amikor a kehely már csordultig telt, de még mindig folyik belé. Az ember elgondolni nem tudja ezt: az Isten kicsavarja Magát, mint egy citromot, szeretetből, úgymond a „maradék” kegyelmet is kipréseli magából. Hogy érthető legyen, olyan ez, mint amikor egy embernek nagy sírásában elfogyott az összes könnye, de még egy utolsó csepp legördül az arcán, az Isten utolsó csepp vére lecsordul a keresztfán. Megrendül minden! Egy „atombomba robbanás”. Ez azonban nem pusztít, hanem épít. Az Istenben nincs változás, csak mi érzékeljük változásnak azt, ami „megújul” Benne. Nincs Benne megújulás sem, mert saját személyének nincs szüksége megújulásra, csak miattunk „változik”, vagyis „kommunikációs eszközöket vált”, amiknek segítségével személyesen ránk szabottan tudja közölni

velünk a szeretetét. Mivel Ő maga állandó; állandó Benne a Kisdéd és a Keresztrefeszített is. Ha belegondolunk, ez az Isten-gyermek a szenvedésre született, soha nem volt egy csepp kényelem sem az életében. Szúrós szalmán feküdt a hidegben. Talán „egyszerűbb lett volna”, ha Mária a Golgotán szüli meg, és mindjárt a keresztre fektetik. Morbid, de erről van szó, mert „váltásdíjként született”, hogy megmeneküljünk...

Az Eukarisztiában, bár szemmel nem látható, ez a „sokféle állandóság” ott van. Folyamatos a kegyelem kiáradása, a megváltás, a jászol, a kereszt, a Mindenség egy icipici kenyér darabban. Így hát az advent, a karácsony, a nagyböjt és húsvét misztériuma nem elválasztható egymástól. Ennek a kereszt-jászol párhuzamnak az életünkre kifejtett hatása az,

hogy amikor a Kisdéd megszületik, az emberiségben valami feketeség meghal. A születésből halál, a halálból pedig élet lesz! Ez a Születés életet is ad az embernek. Ki kell nyitni a szívünket, mert az Isten mégsem jön be hozzánk feszítővással... Ha nem talál kérő szavakra, azaz nyitott kapukra, nem lép be.

Ne féljünk hívni Őt! Bátran kérjünk, mert ad, adni akar, és minket egészen körülölelni és betölteni! *Marcsi*

Gyűjtés India számára

Advent kezdetén a Pápai Missziós Művekkel együtt mi is meghirdettük a Családi Missziós Adventet egy indiai diákkollégium építése céljaira, és arra hívtuk a családokat, hogy egy-egy étkezéstről vagy másról lemondva vagy azt szerényebben készítve szeretettel teli önmegtartóztatással járuljanak hozzá a gyűjtéshez. Advent 3. vasárnapján 110.000.- Ft gyűlt egybe. Január 1-ig lehet folytatni a missziós lemondásokat, és addig fogadjuk az adományokat erre a célra. Hálásan köszönjük az indiai gyerekek nevében!

Adventi koncert

Évről-évre vendégül fogadja templomunk a Vörösmarty Ének-Zenei Általános iskolából a Kicsinyek Kórusát, hogy adventi koncertet adjanak. December 5-én 3-5. osztályos tündéri gyereksereg töltötte be hangjával az Isten házát. Látható volt, hogy Molnár Zsuzsanna karvezető milyen angyali szeretettel terelgeti őket a Szép felé. A koncert kezdetén a plébános áldotta meg az adventi koszorút és mondott adventi ráhangolót. De jó, hogy vannak még éneklő gyermekek ebben az elnémult világban!

KARÁCSONYI AJÁNLÓ

William P. Young: A viskó

(Immánuel Kiadó, 2009)

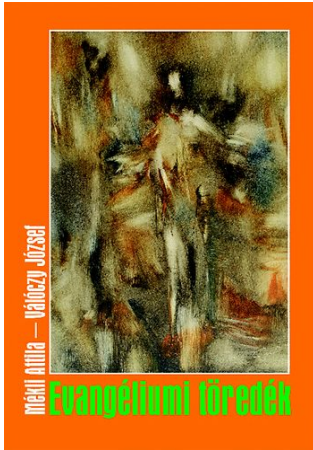
Egy regény, amelyről nehéz objektíven írni, hiszen célja a legszemélyesebb ajándékunk, a hitünk megérintése. Megjelenése óta feltűnés és siker övezi, 10 milliót meghaladó eladott példányszám, komoly visszhang, pro-kontra vita egyházon belül és azon kívül – és számtalan olvasói vallomás, amelyek arról szólnak, hogyan fordított-lendített istenképünkön, hitükön, kételkedő útkeresésükön a könyv. Főhőse egy többgyermekes hívő édesapa, akit fájdalmas, érthetetlen és értelmetlen veszteség ér, mely elől hite kiüresítésébe, felszínessé válásába, a „Nagy Szomorúságba” menekül; és kimondatlan vádaskodásba Isten felé. Aztán egy elképzelhetetlen találkozással, amely fájdalmai megtestesítője, az elhagyott erdei viskó falai között, minden megváltozik; pontosabban semmi sem változik meg, csak az édesapa szeme és szíve nyílik meg az őt „különösen kedvelő” Atya szeretetére. William P. Young regénye szépirodalmi szempontból nem különösebben kiemelkedő, a téma ellenére már-már túl könnyed, egyszerű vonalvezetésű; teológiai értekezésnek pláne nem nevezhető, és Isten megjelenítése is... hát szóval sajátos. Azonban tisztán és egyszerűen tapinthatóvá teszi a válaszokat olyan kérdésekre, amelyek bennünk, hitüket kereső-örizgető keresztényekben oly gyakran felmerülnek: miért van helye értelmetlen szenvedésnek Isten tervében? Milyennek lát minket, csetlő-botló embereket az Atya? Regénybe ágyazva mutatja be, hogyan is szeret bennünket Isten; mit jelent az, hogy Isten maga a tökéletes és vég-

telen Szeretet; és rádöbbsent arra, milyen gyakran hagyjuk ki Őt döntéseinkből.

- pl -

Mékli Attila–Válóczy József: Evangéliumi töredék (Kairosz Kiadó, 2009)

„Ebben a könyvben két pap beszélget egymással Jézusról, akinek „titka” ugyanúgy megragadta őket, mint valaha Pétert, Jánost meg a többieket, akik mindenüket elhagyták, hogy kövessék őt... Most ez a két pap nem az olvasókra gondol, amikor Jézussal kapcsolatos felismeréseit, kérdéseit megfogalmazza.

Nem prédikációra készül, hanem bi-

zalmas kettésben keres eligazodást, osztozást Jézussal kapcsolatos személyes gondolataiban... A könyv olvasóit pedig arra hívják meg, hogy ennek a beszélgetésnek csendes tanúi legyenek... Ezt a könyvet épp az teszi széppé, hitelessé, hogy a két pap, aki Jézusról beszélget benne, ennek a homályban tapogatózó, de a lélek, a hagyomány és az egyház közösségében született s otthonra lelő hitnek figyelmével olvassa, értelmezi a Bibliát, hogy Jézus arcát fürkéssze benne.” (Jelenits István)

„...annyit pedig már megtanulhattunk, hogy a gondolkodás felől indulva, a gondolat határait megtartva, még ha a legmesszebbre jutunk is, legfeljebb a hit határaihoz érkezhünk, legfeljebb közel kerülhetünk a gondolkodás gyökeréhez, a gondhoz. És fordítva is hasonló a helyzet: a hit evidenciájában otthonra találva érezzük, hogy semmiféle hit nem lehet igazi, ha meg akarja spórolni a gondol-

kodás erőfeszítését... A következőkben Jézus emberségéről fogunk gondolkodni, miközben pillanatra sem vitatjuk el istenségét.” (részlet a könyvből) - hcs -

Peace On Earth - Casting Crowns

(2008)

Amikor többé vagy kevésbé neves zenekarok „speciális” karácsonyi albumairól hallok, többnyire gyanakvás fog el. Ezek üzenete általában kimerül a „*Hú de szép a Karácsony, béke meg öröm meg minden, különösen nekem, mert ebből a lemezemből is sokat megvettek drága pénzért*” jellegű mondanivalóban. Ezért kicsit félve vettem kézbe a Casting Crowns *Békesség a Földön* című, ünnepi albumát – azét a zenekarét, amely az utóbbi 5-6 évben az amerikai keresztény rockzene meghatározó szereplőjévé emelkedett, és amelynek valamennyi tagja egyházi szolgálatot is ellát a zenélés mellett; beleértve a frontembert, Mark Hallt, aki közel 20 éve foglalkozik fiatalok pasztorálásával. Zenéjük is ezt a korosztályt célozza: lendületes és dallamos rock, tartalmas és hiteles értéket hordozó szövegek. Ahogyan ők mondják, céljuk a tanítványság megélése zenében. Ünnepi albumukkal azt szeretnék elérni, hogy újra felfedeztessék a régi karácsonyi dalokban rejlő dicsőítés erejét és szépségét. Az albumon szereplő valamennyi dal ismert vagy kevésbé ismert karácsonyi ének, illetve vers feldolgozása. Külön érdekességet jelent a vezető dal, amely egy amerikai polgárháború idején élő költő megzenésített műve, valamint az „Ó jöjj, ó jöjj Emmánuel” instrumentális előadása, amely gyönyörű-fájdalmas hegedűszólójával felemelő élményt jelent. A lemezen szereplő dalok a reményről szólnak, amely mindig velünk van, amely Isten népének

a sajátja a betlehemi éjszaka óta. Ez az a remény, amely békétlen időkben is megteremti a békességet a Földön. - pl -

Önkormányzati támogatások

Az idei évben több programunkra nyertünk pályázati támogatást a kerületi önkormányzattól. Támogatták a családos- (36ezer) és hittantáborunkat (50ezer), és a minitáborok (50ezer) költségeit. Az önkormányzattól elnyert 190ezer forint segítségével sikerült megvalósítani a templomi előtér belső lengőajtóinak cseréjét, amelyek már annyira vetemedtek, hogy nem lehetett felújítani őket. Köszönjük!

Látogass el plébániánk honlapjára!
www.communio.hu/pestszentimre
 Híreket, fényképgalériát és ismertetőket találasz!

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Az év végéhez közeledve hívjuk a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. Befizetési csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen továbbra is be lehet fizetni a hozzájárulást személyesen az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. A személyi jövedelemadóból levonható a befizetett összeg 30 %-a. Erről igazolást adunk 5.000.- Ft feletti befizetések esetén, ha a csekk közlemény rovatában feltüntetik az adószámot. Köz célú adományok esetén cégeknek is tudunk igazolást adni. Természetesen ekkor befizetőként a cég nevét és adószámát kell megadni. Kérjük a híveket, hogy anyagi hoz-

zájárulásukkal támogassák egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Hirdetéseink

A templomi újságos standon vásárolni lehet **Katolikus Kalendáriumot** és hajtogatós **falinaptárakat**.

A tervezett **plébániai közösségi házra téglajegyeket** lehet venni a szentmisék után és az irodán 1000, 2000 és 5000 forintos értékben.

A **felnőtt kezdő hittancsoportba** azokat a felnőtteket hívjuk, akik most ismerkednek keresztény hitünkkel vagy szeretnék azt elmélyíteni, akár nincsenek is megkeresztelve. Ez a hittan kéthetente (az év páros heteiben), hétfőn este ½ 9-től lesz. Aki ismer a környezetében ilyen érdeklődő felnőttest, kérjük, hogy hívja meg őt ebbe a csoportba. A következő alkalom január 11-én lesz.

Nagy szeretettel hívunk újabb gyermekeket a **ministránsok** közé a szentmisék és az oltár szolgálatára.

A plébánián a **Baba-mama klub** minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várja a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra. Helye a Cserkészház.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre. Legközelebb január 11-én.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** várja a régi és új énekkarosokat. Próbák vasárnap reggel 9-től a plébánián. Az énekkar honlapja: www.nerifulopkorus.atw.hu

Karácsonyi ünnepek, szentmisék rendje templomunkban:

Dec. 24. csütörtök, Karácsony Vigíliája
Du. 4 óra: *Hittanosaink pásztorjátéka*
Ünnepi Éjféli mise (éjfélkor!)

Dec. 25. péntek, Karácsony napja

Reggel 8
De. 10: Ünnepi Karácsonyi Szentmise
Este 6

Dec. 26. szombat, Karácsony 2. napja

Reggel 8, de. 10, este 6

Dec. 27. Szent Család vasárnapja

Reggel 8
De. 10: Ünnepi szentmise családjainkért
(családok megáldása)

Este 6 óra

Dec. 31. csütörtök, Szt. Szilveszter pápa

Reggel 7
Este 6: Év végi hálaadó szentmise

2009. január 1. péntek, Újév
(parancsolt ünnep)

Reggel 8, de. 10, este 6

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 óraker és este 6 óraker.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 óraker, pénteken este 6 óraker.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, béralkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

**PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK
a 2009/2010-es tanévben**

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások I. (kis- és középsős)	Hétfő ½ 5 óra <i>vagy</i> Szerda ½ 5 óra
Óvodások II. (nagycsoportos)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csütörtök ½ 5 óra
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Hétfő ½ 6 óra
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Szerda ½ 6 óra
4. osztály	Csütörtök 6 óra
5. osztály	Szerda ½ 5 óra
6. osztály	Kedd ½ 5 óra
7. osztály	Hétfő 6 óra
8-9-10. osztály	Kedd 6 óra
11-12. osztály	Szerda 6 óra
Ifjúsági (egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házassági hittan	hónap 2. péntekén ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páros hét)
Felnőtt Katekézis	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páratlan hét)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.

Internet: www.communio.hu/pestszentimre